

ROBIN LEE HATCHER

Terugkeer

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

April 2000

‘U hebt daar niets over te zeggen, pap. Ik heb uw toestemming niet nodig. Kom op, zeg, ik ben vijftientwintig.’

‘Ik weet hoe oud je bent, Roxy. Maar je gebruikt gewoon je verstand niet. Je bent nog nooit in Nashville geweest. Je kent daar niemand. Het enige dat ik wil, is dat je eerst plannen maakt. Je hebt toch helemaal geen haast.’

‘Geen haast?’ Roxanne Burke keek haar vader verbijsterd aan. Ze kookte vanbinnen. Hoe was het mogelijk dat hij niet begreep hoe belangrijk dit voor haar was? Hiervan had ze gedroomd sinds ze een klein meisje was. ‘Pap, ik heb mijn leven lang op deze dag gewacht. Nu heb ik het geld dat oma me heeft nagelaten, en dus ga ik nu, of u dat nou leuk vindt of niet.’

Haar zus, Elena, stond vlak bij de deur van de woonkamer, haar armen over elkaar geslagen. ‘Luister naar papa, Roxy. Je gaat er altijd overhaast vandoor en laat je leiden door je emoties. Het is je amper gelukt op je-

zelf te wonen. Sinds je niet meer bij Burke werkt, heb je nooit langer dan een jaar hetzelfde baantje gehad. Hoe denk je het alleen te redden in een vreemde stad?' Ze schudde haar hoofd. 'Zangeressen zijn er dertien in een dozijn in Nashville. De meesten van hen jagen een droombeeld na.'

'Zoals ik, bedoel je?' Haar ogen schoten vuur. 'Wat weet jij daar nou van? Jij hebt nog nooit iets gedaan of gewild wat papa niet goedvond. Jij weet niet wat het is iets anders te willen, iets meer, iets groots. Ik mag me dan door mijn gevoelens laten leiden, maar ik heb tenminste gevoelens. Met minder dan dat neem ik geen genoegen. Ik ga naar Nashville en ik word beroemd.'

Elena lachte, scherp en humorloos. 'Je hebt gewoon geen gezond verstand.'

'En jij weet niet wat het is om te leven. Ach ja, jij bent zo zelfingenomen en lief en volmaakt. Het perfecte christenmeisje, papa's kleine hulpje.' Ze gooide er een vloek uit.

'Roxy!' Haar vader deed een stap naar voren. 'Zo is het wel genoeg. Zulke dingen zeg je niet in dit huis.'

'U hebt gelijk. Ik zal het niet meer doen. Omdat ik niet van plan ben nog in dit huis te

komen. Voorlopig niet in ieder geval.' Haar stem klonk schrill. 'Pas als ik beroemd ben, en jullie allebei moeten toegeven dat jullie het bij het verkeerde eind hadden. Wanneer jullie weer iets van me horen, staat mijn naam op een cd. Wacht maar af.' Ze keek haar vader woedend aan en daagde hem uit haar tegen te spreken. Toen hij niets zei, wendde ze zich tot haar zus.

Elena's blik was kil, haar stem beheerst. 'Je bent een verwend, egoïstisch nest, Roxy Burke, en ik zeg je dat je precies krijgt wat je verdient. Je oogst wat je zaait.'

Ik haat je! De woorden lagen op haar tong, klaar om uit te vliegen. Ze brandden in haar mond, zoals de woede die in haar binnenste gloeide. Maar woorden waren niet genoeg om uiting te geven aan de intensiteit van haar haat, om haar o zo volmaakte zus te laten weten hoe ze over haar dacht. Bovendien stelde Elena hun vader nooit teleur. Elena deed nooit iets verkeerd. Elena was de volmaakte, en Roxy was de blunderaar. Nou, deze keer zou het anders gaan.

Mompelend vloekte ze nog een keer, en vervolgens liep ze de woonkamer uit. Bij het passeren liep ze met opzet rakelings langs de

schouder van haar zus. Even later gooide ze de voordeur met een klap dicht.

‘Ik zal ze eens iets laten zien.’

Het vliegveld van Boise gonsde zo vroeg op de ochtend van de bedrijvigheid. Zakenmannen en -vrouwen in kostuum, mantelpak en glimmende schoenen hadden diplomatenkoffertjes vol belangrijke documenten bij zich. Gezinnen met kleine kinderen en te veel bagage gingen op vakantie. Allemaal zouden ze over een dag of een week terugkeren naar Boise.

Allemaal, behalve Roxy. Zij kwam niet terug. Niet voordat ze beroemd was.

‘Ik vind het aardig van je dat je me naar het vliegveld brengt, Myra’, zei ze, toen ze bij de balie van de eerste klas aankwamen.

Myra Adams, al sinds de middelbare school haar beste vriendin, zette Roxy’s koffer op de grond, streek haar weerbarstige haar van haar voorhoofd en rechtte haar rug. ‘Zeg, ik ben blij dat we nog even de kans krijgen om te praten. Ik heb je niet vaak gezien sinds ik terug ben uit Californië, en wie weet wanneer we elkaar weer zien? Ik vertrek over twee weken naar Brazilië, en jij wordt de zingende sensatie van Nashville.’

‘Elena en pap denken niet dat dat gebeurt.’

‘Natuurlijk niet. Ze willen gewoon niet dat je weggaat. Ze zullen je missen.’

‘Je kunt jouw familie en de mijne niet over één kam scheren.’

Myra kneep haar ogen half dicht. ‘Ben je niet een beetje hard voor hen?’

Roxy gaf geen antwoord.

‘Oké.’ Haar vriendin grinnikte zachtjes. ‘Ander onderwerp. Vertel me eens wat je plannen zijn wanneer je eenmaal in Nashville bent.’

Voordat Roxy antwoord kon geven, gebaarde de grondsteward achter de balie dat ze aan de beurt was.

Ze overhandigde hem haar ticket en identiteitsbewijs, terwijl Myra de twee grote koffers op de weegschaal zette.

‘Enkele reis Nashville, mevrouw Burke?’

‘Ja.’ Ze voelde vlinders in haar buik. Het was zover. Ze was onderweg. Eindelijk.

De steward keek naar haar rijbewijs, naar haar gezicht en vervolgens naar haar bagage. ‘Twee stuks bagage om in te checken?’

‘Ja.’

Over ongeveer zesenhalf uur zou ze uit het vliegtuig stappen, midden in het hart van de

countrymuziek. Nashville, de stad die al talloze artiesten had gelanceerd. En die ook haar zou lanceren. Ze wist het. Ze proefde het.

‘Alstublieft.’ De steward overhandigde haar haar instapkaart en identiteitsbewijs. ‘Uw koffers worden rechtstreeks naar Nashville gevlogen, mevrouw Burke. Goede reis.’

‘Dank u. Dat zal wel lukken.’ Ze draaide zich met een grijns om naar Myra. ‘Het wordt een geweldige reis.’

Myra pakte de gitaarkoffer, terwijl Roxy het handvat van haar handbagage pakte, en vervolgens liepen ze naar de roltrap.

Toen ze de bovenverdieping hadden bereikt, keek Roxy op haar horloge. ‘Ik heb nog een kleine drie kwartier voordat ik bij de gate moet zijn.’ Ze wees naar een rij plastic stoelen. ‘We kunnen daar wel wachten totdat ik door de veiligheidscontrole moet.’

Zodra ze zaten, pakte Myra de draad van het gesprek weer op. ‘Wat ga je doen zodra je daar aankomt?’

‘Een auto kopen. Een rode cabriolet, denk ik.’ Rood was flitsend. Haar zus had een hekel aan alles wat flitsend was. Roxy grijnsde. Misschien stuurde ze Elena wel een foto van haar nieuwe flitsende auto zodra ze hem gekocht

had. 'Vervolgens ga ik op zoek naar een appartement. Een plek waar ik mensen uit de show-business kan ontvangen, mensen die me kunnen helpen te komen waar ik zijn wil. Zoals potentiële impresario's. Dat is iets wat ik ook meteen moet regelen. Een impresario.'

'Is dat niet moeilijk?'

'Geen idee. Daar kom ik vanzelf wel achter.' Ze hield haar hoofd schuin. 'Heb ik je ooit verteld dat mijn moeder destijds een of andere patser van een impresario had die aanbod haar zaken te behartigen?'

'Nee. Wanneer was dat?'

'Het eerste jaar dat pap en zij getrouwd waren. De impresario van Travis Thompson hoorde haar zingen tijdens een of andere liefdadigheidsvoorstelling in Boise, en hij zei tegen haar dat hij haar, als ze naar Nashville wilde komen, beroemd zou maken.'

'Wie is Travis Thompson?'

'Heb je nooit van Travis Thompson gehoord?'

'Nee. Wie is dat?'

In Nashville zou niemand Roxy die vraag hoeven te stellen. Nog een reden waarom ze hier weg wilde. In Boise begreep niemand haar of de muziek waar ze zoveel van hield.

Haar vader niet. Elena niet. Haar beste vriendin niet. Haar vriendje niet.

‘Dat is een zanger met meer gouden en platina platen dan jij kunt tellen. Jaren achtereen artiest van het jaar. Hij is een legende binnen de wereld van de countrymuziek. Hij moet inmiddels een jaar of zestig zijn en treedt niet meer zo vaak op als vroeger, maar hij was een heel grote in zijn tijd. Iedereen in Nashville draagt hem op handen.’

‘Het spijt me.’ Haar vriendin haalde lichtjes haar schouders op.

Roxy deed haar mond open om nog iets te zeggen, maar bedacht zich. Zonde van haar tijd. Ze zou Myra nooit kunnen veranderen in een fan van countrymuziek, net zomin als haar vriendin Roxy kon veranderen in een natuurliefhebber die bereid was door de jungle van Zuid-Amerika te sjouwen om insecten te bestuderen of wat Myra dan ook van plan was daar te gaan doen.

‘Vergeet niet me je adres te sturen zodra je een appartement in Nashville gevonden hebt. Ik schrijf je.’

‘Natuurlijk. Maar hoe kan ik jou bereiken?’

‘Bel mijn ouders maar. Die weten tegen die tijd wel hoe ik te bereiken ben.’

Roxy kreeg een brok in haar keel. 'Ik zal je missen, Myra.' Ze dacht aan haar vader. Hem zou ze ook missen. Misschien zou ze zelfs Elena missen, hoewel ze dat voor geen goud zou durven toegeven. Niet na gisteren. 'Beloof me dat je goed voor jezelf zorgt daar in de jungle.'

'Dat beloof ik. Beloof jij me hetzelfde? Mijn jungle is misschien wel veiliger dan die van jou.'

Roxy lachte. 'Dat betwijfel ik.'